

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567](#)[Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VI](#)[Item Mythologia, Venise, 1567 - V, 10 : De Sylvano](#)

Mythologia, Venise, 1567 - V, 10 : De Sylvano

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre V

[Mythologia, Francfort, 1581 - V, 10 : De Sylvano](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre V

[Mythologie, Paris, 1627 - V, 11 : De Sylvain](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre V

[Mythologie, Lyon, 1612 - V, 10 : De Sylvain](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener Digitalisierungszentrum (MDZ).

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener Digitalisierungszentrum (MDZ) ,

Res/4 Ant. 50

Formatin-4

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination 143r°-143v°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Sylvain](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière

modification le 25/11/2024

Cornigerumq; caput pinu præcinctus acuta
 Fauus in immetis, qua tumet Ida, iugis.
 Existimabantur à nonnullis esse dæmone, qui artonitos redderent oēs ob-
 uis, vt est apud Ouidi. in Phædra;

Nunc feror, vt Bacchi furiis Eleecides actæ,
 Quæq; sub Idæo tympana colle mouent.
 Aut quas semidæ Dryades, Fauniq; bicornes
 Namine contactas artonuere suo.

Hi igitur Fauni siue fuerunt animalia, siue dæmone crediti, omnino p̄ Diis
 ab agrestibus hominibus colebantur, sicuti testatur Virg. in primo Georgi- 10
 gicorum, hoc pacto;

Et vos agrestum præsentia numina Fauni.

His capra mactabatur, vt patuit è superioribus carminibus Ouidi. neque ab
 antiquis scriptoribus Græcis Fauni celebrati sunt, quia Faunus, vt diximus,
 in Italia regnauit; & solis prope Italiam fuit cognitus. Hic quoniam multa
 ad Deorum religionem instituit, multaq; ad agriculturam excogitauit. inter
 Deos relatus fuit agrestium. At quoniam non nisi per nouas & admitabiles,
 aut etiam formidandas figuras Deorum metu multitudo imperitorum tene-
 ri poterat, idcirco & cornua, & cornei pedes, & terrore ille Panos non dis-
 similis, Faunis additus est: quippe cum multa fuerint ad terrorem excogi- 20
 tata ab antiquis, vt qui ad cultum Deorum rationibus adduci non possent,
 rerum terribilium mirabilitate demum ad metum cultumque eorum impel-
 lerentur. At cum non plura his de Faunis habeamus, nunc de Syluano est
 dicendum.

De Syluano. Cap. X.

Obscurum sanè & ipsius Syluani genus, vt pote agrestis Dei, existit: quip- 30
 pe cum neque qui fuerint eius parentes, neque è quibus, aut quo in lo-
 co natus sit, constet. Fuerunt tamen qui Fauni filium putarint, cum alii
 Saturni maluerint, quo tempore in Italia latuit. vnum satis constat Sylua-
 num fuisse Syluano Deum, pastorumque, & finium agrorum, vt ait Hora.
 in lib. Epodon in his;

Qua muneretur te Priape, & te pater

Syluane tutor finium.

Huic Deo sacra fiebant antiquitus apud Latinos, vt pastorum præfidi, cuius
 nulla est mentio apud Græcos, nisi apud Pelasgos, qui in Italiam antiquitus
 migrarunt, vt testatur Virg. lib. 8.

Syluano fama est veteres sacrasse Pelasgos
 Aruorum, pecoriq; Deo, iucumq; diemq;:
 Qui primi fines aliquando habuere Latinos.

Offerebatur illi etiam lac, vt testatur Horat. in lib. secundo Epistolarum, in
 hoc carmine;

Tellurem porco, Syluanum lacte piabunt.

Fama est Cyparissum puerum fuisse à Syluano amatum, quare vbi in arborum
 rem sui nominis mutatus fuisset, cupressum manibus semper gestasse Sylua-
 nus dictus fuit, vt testatur Virg. lib. 1. Georg.

Et teneram ab radice ferens Syluane cupressum.

Neque

Mythologia

Neque plura his in mentē veniunt, quæ de Sylvano fuerint ab antiquis tradita. Hic quoque Deus, ut superiores, excogitatus fuit, ut excellimarent homines nullum locum esse, qui carere Deo posset, nihilque agi aut in agris, aut in sylvis posse, quod à Deo aliquo non videretur: ac neque armenta, neque arbores, neque agrorum fetus sine divina bonitate posse augeri aut seruari. Quamvis non defuerunt, qui Syvanum crassiorē materiam elementorum concretorum putaverint, eumque & agrorum, & sylvarum, & pastorum Deum crediderint: quippe cum inde vniuersa animalium plantarumque salus penderet. Neque nomen ipsum ab hac interpretatione valde dissentit. At nunc de Oreadibus dicatur.

10

De Oreadibus.

Cap. XI.

Oreades Nymphæ, quæ ita vocabantur, quia natæ essent in montibus, vel quia in montibus assidue versaretur, natas fuisse è filia Iphoronei & Hecateo testatur Strabo lib. 10. Homer. vero in lib. 7. Iliad. illas non Hecatei, sed Iouis filias, & Oresthades easdem appellauit, ut patet ex his;

20

ὅτι τῶν ὄρεων ἰχθυε, ὅτι τὴν ὄρεων ἰχθυε
Νύμφαι τῶν ὄρεων ἰχθυε, ὅτι τὴν ὄρεων ἰχθυε

Plantarunt vltimos, vbi fusa est terra sepulchro
 Circa id, Oresthades Nymphæ Iouis inclita proles.

Has quinque fuisse inquit Strabo lib. x. quas tamen fuisse multas, & Dianæ venatricis comites ait Virg. in 1. Aeneid.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi
 Exercet Diana choros; quam mille secutæ
 Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

30

Hæ Nymphæ putabantur esse Dex montium præsidēs, & arborū curam habere, & aliquando ferarum, quas cum Diana insectabantur; nullam illis domesticorum animalium vel pastorum cura fuit. Ita vero antiqui religione tenebantur, ut nullum, neque publicum, neque priuatum locum aliquo nomine carere arbitrarentur: quippe cum elementa singula, & herbe, & radices & arbores, & arborum, aut terræ fructus suos Deos habere crediderint. Hinc Deas, quæ montibus vniuersis præessent, Oreades siue Oresthades nominarunt: quæ nemoribus & syluis, Dryadas; quæ singulis arboribus Hamadryadas. Creditæ verò sunt Dryades fuisse Nymphæ, quæ cum arboribus & nascerentur & interirent, ut testatur Callimachus in hymno in Delum;

40

ὅτι τῶν ὄρεων ἰχθυε, ὅτι τὴν ὄρεων ἰχθυε
Νύμφαι τῶν ὄρεων ἰχθυε, ὅτι τὴν ὄρεων ἰχθυε
Νύμφαι τῶν ὄρεων ἰχθυε, ὅτι τὴν ὄρεων ἰχθυε
 meæ mihi dicite musæ,

Num verè genitæ Nymphæ totæ sunt, vbi quercus?
 Lætantur Nymphæ cum quercus irrigat imber.
 Tristantur Nymphæ Hicibus cecidere vbi frondes.

Quæ fuerint harum nomina, non constat, nisi quòd vnā Tithoream nominauit Pausa. in Phoc. qui etiam in Arcadiciā aliam vocauit Erato, & aliam Phigaliā. Has tamen fuisse septem, quas etiam nominauit, tradidit Claudianus in laudibus Scilliconis. Scriptū reliquit Charon Lampfacenus Rhe-

cum